

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. Варна, 13.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разглежда докладваното от Мария К. Терзийска Търговско дело № 20253100900741 по описа за 2025 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на **Гаранционен фонд**, гр. София, с която е предявен осъдителен иск **с правно основание чл. 558, ал. 7 КЗ вр. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" КЗ вр. чл. 45 3ЗД** за осъждане на **Д. Т. Ж.**, гр. Варна да заплати на ищеца сумата от **28 011.44 (двадесет и осем хиляди и единадесет и 0.44) евро** (54 785,61 лева), представляваща регресно суброгационно вземане за изплатено на основание чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" КЗ обезщетение за вреди на С.Х.Р., нанесени при ПТП, настъпило на 14.03.2020 г., причинено по вина на ответницата при управление на л. а. „Опел Астра“, с рег. № *****, без сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност", ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска – 27.11.2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че на 14.03.2020 г., в гр. Варна, Д. Т. Ж., управлявайки лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № *****, без действаща застраховка „Гражданска отговорност“, преминала на червен сигнал и причинила ПТП с автомобил, управляван от С.Х.Р.. Сочи, че в резултат на процесното ПТП, пострадалата Риза претърпяла тежки телесни увреждания (неимуществени вреди). Излага, че вината на ответницата била установена с влязло в сила решение по НАХД № 4961/2020 г. на РС – Варна. Поддържа, че пострадалата получила обезщетение от Гаранционния фонд – първоначално извънсъдебно и впоследствие по съдебен ред, съобразно постановеното по т. д. № 552/2021 г. на ОС – Варна решение, потвърдено с въззивното решение по в. гр. д. № 371/2022 г. на Апелативен съд – Варна, като общо били изплатени 57 708,79 лв. (обезщетения, лихви и разноски) след прихващане на дължимите към фонда съдебни разноски.

Поради гореизложеното и с оглед разпоредбата на чл. 558, ал. КЗ, ищецът счита, че е встъпил в правата на увреденото лице и за него е възникнал правен интерес от предявяването на регресен иск срещу деликвента –

ответник за сумата в размер 54 785,61 лева (28 011.44 (двадесет и осем хиляди и единадесет и 0.44) евро), ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението. Изрично уточнява, че не претендира в настоящото производство заплатената в размер на 2 923,18 лева, представляваща такси и разноски по образуваното срещу страната изпълнително дело. Поддържа, че доколкото ответницата е била привлечена като трето лице – помагач в развитото се съдебно производство по т.д. № 552/2021г. по описа на ОС Варна, била обвързана от установените с влязлото в сила съдебно решение – факти и правни изводи. Отправя искане до съда за присъждане на сторените по делото разноски.

В отговора си, ответницата не оспорва предявения иск по основание и размер. Моли за присъждане на сторените по делото разноски.

Правна квалификация на правата: чл. 558, ал. 7 КЗ във вр. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" КЗ и чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

В молба вх. № 6105/23.02.2026 г., поддържана и в съдебното заседание от същата дата, ответникът, чрез проц. представител с права по чл. 34 ал.3 от ГПК, изрично признава иска, а ищецът е поискал прекратяване на съдебното дирене по чл.237 от ГПК и постановяване на решение съобразно признанието от ответника.

Въз основа на твърденията, възраженията и признанията на страните, събраните доказателства и съобразно приложимата разпоредба на чл.237 ГПК, съдът прави следните правни изводи по спора:

С оглед направеното **признание на иска** и реципрочното искане на ищеца, съдът не обсъжда приложените доказателства поотделно. Направеното признание е неоттегляемо по арг. от чл.237, ал.4 ГПК.

Отделно, съдът като съобрази влязлото в сила решение по НАХД № 4961/2020 г. на ВРС, обвързващата сила на мотивите по влязлото в сила решение № 144/18.04.2022 г. по т.д. № 552/2021 г. по описа на ОС Варна между страните по спора, представените по делото доказателства за изплатени суми от ищеца в полза на увреденото лице намира, че признатото право не противоречи на закона и на добрите нрави, поради което отсъства пречка по чл. 237 ал.3 от ГПК и следва да се постанови решение при признание на иска.

По разноските:

Ответникът счита, че по разноските следва да се приложи разпоредбата на чл. 78, ал.2 от ГПК.

Нормата на закона визира две кумулативно изискуеми основания за възлагане в тежест на ищеца на разноските по делото, първото от които ответникът да не е дал повод с поведението си за завеждане на делото и второто – да признае иска.

В случая спорна се явява първата предпоставка, доколкото ищецът твърди, че тя отсъства, тъй като ответникът бил привлечен да участва в производството по т.д. № 552/2021 г. по описа на ОС Варна като трето лице помагач на страната на Гаранционен фонд и до момента не бил осъществил плащане на исковата сума.

Съдът не споделя аргументите на ищеца и цитираната от него съдебна практика като неотнормана, и намира, че фактическият състав по чл. 78 ал.2 от ГПК е реализиран, доколкото регресната претенция е заведена пред съда от Гаранционен фонд, без да е уведомил делинквента за извършеното плащане

на застрахователното обезщетение. Този отговор произтича от непротиворечивата практика на ВКС, че вземането на застрахователя, респективно Гаранционен фонд по регресния иск против делинквента става изискуемо с поканата за изпълнение.

Разноски при горния извод на ищеца не се следват, а от ответника, въпреки отправеното в отговора изявление, не се представят доказателства за сторени разходи в производството, поради което и не му се присъждат.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Д. Т. Ж., ЕГН ***, гр. Варна да заплати на Гаранционен фонд, БУЛСТАТ 121446665 гр. София сумата от 28 011.44 (двадесет и осем хиляди и единадесет и 0.44) евро (54 785,61 лева), представляваща регресно суброгационно вземане за изплатено на основание чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" КЗ обезщетение за вреди на С.Х.Р., нанесени при ПТП, настъпило на 14.03.2020 г., причинено по вина на ответницата при управление на л. а. „Опел Астра“, с рег. № *****, без сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност", ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска – 27.11.2025 г. до окончателното изплащане на сумата.**

Сумата може да бъде заплатена по банкова сметка на Гаранционен фонд в „УниКредит Булбанк“ АД, IBAN *****.

Решението може да се обжалва пред Варненския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____